

Petra Zegveld

Cassettebandje

Soms zijn spullen zo dierbaar, dat ze goed opgeborgen moeten worden. Bang om ze kwijt te raken of bang dat ze stuk gaan. En een enkele keer zijn ze zo goed opgeborgen, dat ze van de aardbodem lijken te zijn verdwenen. Meestal zijn het geen dure spullen, maar zijn ze o zo kostbaar vanwege de emotionele waarde. Voor mij zijn dat zonder twijfel mijn oude cassettebandjes. Dozen vol heb ik nog. Ik doe er niets meer mee, maar kan het niet over mijn hart verkrijgen om ze weg te doen. Op de meeste staat gewoon muziek. Muziek die ik tegenwoordig op de computer heb staan. Toch doe ik ze niet weg. Ze zijn uniek.

Naast bandjes met muziek heb ik ook nog andere bandjes. Dat zijn mijn stemmenbandjes. Bandjes met stemmen van mijn ouders, zus, vriendinnen, neefjes en nichtjes en van mijzelf als kind. Die bandjes heb ik goed opgeborgen. Het zijn er behoorlijk veel. Dat is niet zo verwonderlijk, want ik was altijd aan het opnemen.

‘Zet dat ding uit,’ zei mijn moeder.

Mijn ouders zaten net de laatste roddels in de buurt te bespreken toen ik binnenkwam. De cassetterecorder stond al op opnemen. Meestal volgde ik het gesprek niet. De inhoud ging vaak langs me heen, totdat ik iets interessants hoorde.

‘Wie is er overspannen?’ vroeg ik met mijn cassetterecorder onder mijn arm.

‘Niemand,’ zei mijn moeder, ‘en zet dat ding uit. Ik wil niet dat je onze gesprekken opneemt.’

‘Waarom niet? Dat is toch leuk voor later?’

‘Zo leuk is dit niet. Ga maar iets anders opnemen. Leuke muziek of zo.’

‘Dat kan niet. Dit is mijn stemmenbandje.’

‘Ook goed,’ zei ze, ‘ga nu maar even naar boven. Je vader en ik zitten te praten.’

Op mijn kamer spoelde ik het bandje terug en luisterde naar het gesprek van mijn ouders. Ik verstond er helemaal niets van. Het bandje was iets te vaak gebruikt. Ik spoelde het verder terug om te kijken wat er nog meer op stond. Lachend luisterde ik naar de ome

Joop imitatie van mijn neefje. Weer helemaal in de stemming luisterde ik naar onze melige bui. Om het bandje niet verder te belasten, besloot ik het op te bergen. Ik was veel te bang dat er iets mis zou gaan. Een bandje kon namelijk soms erg vreemd doen. Tijdens het afspelen, leken Jermaine Jackson en Pia Zadora ineens een ernstig drankprobleem te hebben. Zodra ik dit geluid hoorde, haalde ik het bandje direct uit de cassetterecorder. Vaak was het bandje losgelopen, maar kon ik het heel voorzichtig met mijn vinger of potlood weer oprollen. Soms was het bandje gebroken en moest ik het plakken met een piepklein stukje plakband. En heel af en toe was een bandje dermate beschadigd dat hij direct in de prullenbak belandde. Bij sommige bandjes moest ik daar echt niet aan denken.

‘We mogen van mijn vader vanavond naar Italië bellen,’ zei mijn vakantievriendin Sandra tegen me.

Eind augustus 1982 logeerde ik een paar dagen bij haar. We hadden net de vakantie van ons leven achter de rug. Zij was verliefd op Mauro en ik op Massimo. Ik was al een paar weken thuis en miste hem verschrikkelijk. Iedere avond lag ik huilend in bed met mijn cassetterecorder. Snikkend luisterde ik naar *Avrai* van Claudio Baglioni. Het nummer dat ik zo vaak had gekozen in de jukebox. En het nummer dat hij zo vreselijk vond. Hij hield meer van ACDC.

‘Mogen we écht bellen?’ vroeg ik opgewonden.

‘Ja, we mogen tien minuten bellen en we mogen het gesprek opnemen. Kunnen we altijd naar hun stemmen luisteren.’

Ik viel bijna flauw bij het idee alleen al.

Die avond zaten we op de werkkamer van haar vader. Sandra plaatste een leeg cassettebandje in de recorder. Voor de zekerheid drukte ze meteen op opnemen. Ze pakte de hoorn van de telefoon en draaide het nummer. Hij ging een paar keer over.

‘*Pronto,*’ hoorden we een vrouwenstem zeggen.

Het was de receptioniste van de camping.

‘*Uno momento,*’ zei ze nadat we de namen van de jongens hadden doorgegeven.

Nu moesten we wachten. Ik voelde mijn hart kloppen in mijn keel. De kriebels in mijn buik maakten me bijna misselijk. En mijn twijfels maakten het er niet beter op. Misschien was hij niet meer op de camping. Of was hij me al vergeten. Ik was per slot van rekening al drie weken weg. Wie weet had hij al een ander vriendinnetje. Mijn gedachten maakten me helemaal gek. Ondertussen hield Sandra al zuchtend en steunend de hoorn van de telefoon vast. Gespannen keken we elkaar aan.

‘*Pronto,*’ hoorden we ineens.

'Yes,' zei ze zachtjes tegen me.

'Mauro?' vroeg Sandra.

'Sì,' hoorden we aan de andere kant van de lijn, '*and Massimo.*'

Ik balde mijn vuisten en gooide een bedankje de ruimte in. De eerste minuten waren voor Sandra en Mauro. Al wippend op mijn stoel wachtte ik tot ze klaar waren met hun gesprek.

Na vijf minuten kreeg ik eindelijk de hoorn. Met trillende handen nam ik hem aan.

'Hallo?' vroeg ik.

'*Ciao bella,*' zei Massimo zacht, '*how are you?*'

'*Fine,*' zei ik, '*how are you?*'

'*OK, but I miss you.*'

Ik slikte. Hij miste me.

'Je moet zeggen dat je hem ook mist,' fluisterde Sandra me toe.

Ik hield mijn hand op de hoorn en knikte.

'*I miss you too,*' zei ik zacht.

Voor de rest was mijn Engelse vocabulaire nog vrij beperkt. Ik kreeg meteen spijt dat ik niet beter had opgelet tijdens de Engelse les. Na wat zenuwachtig heen en weer gegrinnik, fluisterde Sandra dat we moesten ophangen. De tien minuten waren al voorbij.

'*I have to go now,*' zei ik tegen hem.

'*OK,*' antwoordde hij terug.

Het werd stil aan de andere kant van de lijn. Ik wist niet zo goed wat ik moest zeggen.

'Zeg *I love you,*' zei Sandra.

Ik schudde mijn hoofd.

'Dat durf ik niet,' fluisterde ik.

In plaats van mijn liefde voor hem te uiten, hield ik het bij een degelijk afscheid.

'*Bye!*' riep ik vanuit het niets.

Hij zei iets terug maar ik kon het niet verstaan.

'Wat?' vroeg ik.

'*Bye,*' hoorde ik een verdrietige stem, gevolgd door de kiestoon.

Die avond zette Sandra's vader het gesprek op een leeg bandje. Honderden. Nee, duizenden keren heb ik het gesprek afgespeeld. En iedere keer was ik bang dat het bandje vast zou lopen. Of dat ik in een onoplettende bui er iets overheen zou opnemen. Om dat te voorkomen heb ik het bandje op een gegeven moment heel goed opgeborgen. Veel te goed.